

Întâmplări adevărate

Era odată un tânăr care voia să se dedice slujirii lui Dumnezeu și a luat hotărârea să devină monah. Printre multe alte lucruri pe care le-a învățat la mănăstire, a fost și acela că dacă cineva zice de multe ori: „Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile Tale” va merge direct în rai.

Lui i-a plăcut mult acest sfat.

Tânărul s-a mai gândit cum ar putea oare să-l facă să se mântuiască și pe taică-său, care nu era interesat de cele dumnezeiești.

S-a dus în satul de unde era de fel, l-a găsit pe tatăl lui și i-a zis despre cele întâmplate la mănăstire.

Însă tatăl său nu s-a entuziasmat mai deloc de veștile fiului său și i-a răspuns că el își dorește numai avere și nu-și va pierde timpul cu asemenea aiureli.

Mântuirea lui înseamnă numai banii.

Tânărul s-a întors la mănăstire deznădăduit.

Egumenul a observat tristețea de pe chipul monahului și l-a întrebat ce se întâmplă. Iar tânărul i-a povestit întâmplarea cu tatăl său.

– Totul este pierdut, pentru că tatăl meu iubește numai banii, i-a zis tânărul.

– Ah! Exclamă egumenul, mai există speranță! Du-te la tatăl tău și spune-i să zică în fiecare zi, de multe ori: „Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile Tale” și seara să vină la mănăstire ca să-i plătim atâtea drahme în funcție de câte ori a zis rugăciunea!

S-a mai ridicat moralul călugărului.

Imediat alergă la tatăl său să-i dea de veste. Iar tatăl lui în aceste condiții a primit să spună rugăciunea.

Și în fiecare seară mergea la mănăstire și „încasa banii”.

Într-o seară, însă, tatăl monahului nu s-a arătat, dar nici în zilele următoare. Egumenul a căzut pe gânduri. El l-a trimis pe monah în sat, să vadă ce se întâmplă.

Monahul s-a dus în sat și l-a găsit pe

tatăl său, zicând tot timpul rugăciunea: „Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile Tale”. O zicea cu atâta frică de Dumnezeu, încât nici prin gând nu-i mai trecea că trebuia să meargă la mănăstire pentru a fi plătit pentru rugăciunile lui.

A fost mult mai bogată binecuvântarea pe care a primit-o în timp ce pronunța aceste dumnezeiești cuvinte, decât răsplaa în bani.

(Protopresbiter Stefanos K. Anagnostopoulos, Trăire și cunoaștere în credința ortodoxă, vol. 1)

❖ Pentru Sf. Mănăstire a Sfântului Dionisie din Zakynthos creștinii trimiteau diverse ajutoare. Din satul Marathos al insulei Proti veneau des în insulele Strofadia câțiva oameni cu o barcă pentru pescuit.

Odată, o femeie văduvă din acele locuri le-a spus respectivilor cu barca:

– Luați această sticlă cu ulei pentru a aprinde candela Maicii Domnului și a noastră? Am făcut o făgăduință.

– Desigur că o luăm, au răspuns și au băgat-o în cala bărcii.

Când însă au ajuns la mijlocul traseului, au spus unii către alții:

– Nu luăm uleiul văduvei să-l gătim? Oare Maica Domnului se apucă să gătească ceva?

– Mergi și ia-l din cală.

A coborât unul dintre aceia în cală, a căutat, însă uleiul nu era nicăieri.

– Unde l-ai pus? Dă-mi mie cârma și mergi tu să-l aduci.

A coborât și acela, însă uleiul era de negăsit. Au început să se întrebe între ei ce s-a întâmplat. Doar ce au ajuns în Strofadia, în momentul când au mers să lege corabia de țarm, văd în fața lor sticlă cu ulei. Copleșiți de acest eveniment, au adus sticlă la noi, la mănăstire, spunând:

– Părinte, am vrut să folosim uleiul văduvei la mâncare, însă Maica Domnului ni l-a luat din barcă. Luați-l sfinția voastră pentru a aprinde candelile.

(Arhimandritul Hrisostom Ghelbesi)